

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejmana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „policajnikih“ se plačuje za navalno tristoletno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v nanski ulici ter v Trstu, via Cassarna, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soča“ v Gorici Via Mercato 12, I., naročnina pa opravištvu „Soča“, Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepromožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Presvitli cesar v Primorju.

Kakor se razvesele otroci svojega dobrega očeta, ko pride po daljši odsotnosti na dom, tako presrečno se veselimo Primorci, da je presvitli cesar zopet pohodil našo pokrajino. Srečni so otroci, ki imajo dobrega očeta; srečen je pa tudi oče, ki ima dobre zveste otroke. S tako srečo se gotovo lahko ponaša presvitli cesar, kakor tudi primorski in sploh drugi Slovani. Ljubezen našega presvitlega vladarja do svojih narodov je svetovno znana in so o vsaki priliki jasneje razodeva in potrjuje. „Viribus unitis“ (združenimi močmi) je bil začetek, „vsem enako pravice“ je pa nadaljevanje njegovega vladanja. Naš narod je sicer majhen, pa vendar doseže od blagega svojega vladarja po Calcejevem zgledu svoj namen. Kakor dobrim otrokom — zvestim podanikom — nam vedno tli v srci želja po priložnosti, da bi preljubljenemu vladarju skazali svojo udanost in zvestobo ter razodeli svoje potrebe. Ta priložnost se nam sicer ni ravno na Goriškem ponudila; a kar nismo mogli o cesarjevem potovanju v dokaz udanosti in zvestobo sami storiti, to so storili naši bratje v Istriji in naši zastopniki. Njegovo Veličanstvo je sicer ugovarjalo svečanemu sprejetanju mej potjo do Pulja, ker se je po noči vozil, a vendar ljudstvo se ni zadržalo, da bi ne razodevalo svojih čutov. Z baklami in kresovi pa z navdušenimi živjo klici so povsod pozdravljali memovozeči vlak. Ob zoru so pa že povsod pričakali vlak občinski zastopi, šolska mladina in brez števila ljudstva. Vsa sela ob železnici so storiła za slovesen sprejem, kolikor so le mogla. V Pulji je prišel vlak malo pred 6. uro zjutraj. Tam je bil sprejem res veličasten. Bilo je vse prekrasno ozaljšano in brezštevna množica ljudstva je bila zbrana. Ko je prvi strel naznanil dohod vlaka, se je vse začelo gibati in šumeti, kakor bi bila nevihta nastajala, in res je tudi nastala prava nevihta veselja, ko se je vlak približal in ustavil. Na Bregu pred mestnim poslopjem je stalo ljudstvo in dostojanstveniki; e. k. namestnik Pretis, škof Flapp, poveljnik mornarice Sterneck in premnogo drugih odličnjakov in poslušcev de železe. Njegovo Veličanstvo se prec ko iz vlaka stopi, mej burnim nazdravljanjem približa čakajočim odličnjakom ter jih zaporedom nagovarja. Potem se v pripravljem vozovih odpelje s spremstvom pregledovat razpostavljene vojske.

Prostora nam manjka, da bi slavnosti nadalje opisali in vse zabeležili, kar se je v času cesarjevega bivanja v Pulji godilo; kaj je kdo govoril, kako ve-

ličasten prizor je bil spuščanje nove ladje v morje in poskušnja bojevanje ladij na morji, itd. Le sploh moramo omeniti, da Pulj in Istra ne pomneta še kaj takega. Vse se je godilo v najlepšem rodu in z največjim navdušenjem. Vsi prizori so bili tako veselo ginljivi, da so vas navdali z največo radostjo in zadovoljnostjo ter z najboljšo nado.

Napisi.

Napisi ob javnih krajih imajo namen ljudstvu naznanjati, kaj je ondot. Da napisi torej ta svoj namen dosega, morajo biti v jeziku, katerega govori v to kraje zahajajoče ljudstvo; inace so napisi brez pomena. V Gorico zahajajo največ le Slovenci zaradi kupčije in raznih drugih opravil. Kdor hoče tukaj uspešno kupčevati ali kako javno službo opravljati, mora znati tudi slovensko. Na trgih in v prodajalnicah je slišati večinoma slovensko govorico. Le malo meščanov je v Gorici, kateri se niso iz potrebe morali priučiti nekoliko slovensčine, da si morejo od Slovencev prisluziti potrebne kruha. Doktor bode Gorica od Slovencev živela in v toliki meri od njih odvisna kot dandanes, tako dolgo naj so goriškimi lahničarji niti ne sanja o laškem značaju naše od nekdanj slovenske Gorice.

Kateri napisi so v Gorici ob javnih krajih potrebniji in bolj opravičeni, nego slovenski?

Ako je razžaljivo v navzočnosti koga z namenom, v njemu neumljivem jeziku govoriti, je gotovo tudi odveč žaljivo za Slovence, da se javni napisi le v neumljivi tujščini napravljajo; vedno je tukaj prebival slovenski rod, „če ve kdo za drugega, naj reče od kod!“ Najbolj žaljiv je pa nemški napis poleg laškega, brez slovenskega, ker s tem se priznava poščica naseljenih Nemcev v mestu, ogromna večina pravih zgodovinskih deželanov in meščanov se pa prezira. Kjer vidimo tak napis, le hitro mu obrnimo hrbet, ker tam nas zaničujejo in nas ne trpijo. Ako napravijo Lah samo laški in Nemci samo nemški napis, kažejo s tem le ljubezen do svojega jezika in do svoje narodnosti ter slabo voljo do druge narodnosti; ako pa kdo napravi napis v jezikih obeh manjših narodov, najobilniši narod pa prezira, je to vendar le predrzno zaničevanje Slovencev, kakršno bi se od previdno in pošteno strani ne moglo zgoditi.

Zakaj so Slovenci boje napraviti slovenske napise? Če jim jih ponečni postopači zamažajo, nič ne dá — njih podjetje bode potem tolikanj uspešnejše

napredovalo. Saj vidimo, kako si je tvrdka Hadolin v Gosposki ulici opomogla, odkar so ji bili tablo zamazali; tako tudi vsi drugi, katerimi so hoteli postopati s tako aramoto škodo napraviti. Saj Slovenci vsak dan v trumah nosijo donar in blago v Gorico in ker se čedalje bolj zavedajo, so ni bati, da ne bi s časom svojih sovragov spoznali in jim hrbet obrnili ter se rajši svojih ljudi oprijeli. Da so si usmiljena sestra omislila le nemški in laški napis, še ni toliko, kot da je Slovence za svojo smodnik na novi tabli napravil samo nemški in laški napis, slovenskoga, kterega je pred tudi imel, jo pa izpustil. To je prekalostno.

Dopisi.

Iz Podgore, 5. julija. — Korist in potrebo slov. otroškega vrta so naši možje že dolgo časa uvidevali. Vili g. župan Klandič se je že lani morda se stariši o tej reči večkrat povotoval. Letos je slavno starešinstvo njegovo misel odobrilo in 30. junija onoglasno sklonilo, da se za otroke do 6. leta že z novim šolakim lotom v Podgori napravi slov. otroški vrt na občinsko stroško. Torej ne bodo stariši, kateri bodo svoje otroke vanj pošiljali, nič plačevali. Ta sklep spričuje, da je slav. starešinstvo za pravi blagor občino vneto. Stariši! skažite se hvaležno in poprimite se blago napravu.

Otrok do 6. leta ni še za nabeno rabo. Skrbí jo treba zanj in nadzorstva; če ne so v teh letih velikokrat tako pokvari, da poznejša odgoja ne more veliko več pomagati. Naši stariši so pa cel dan pri delu v tednu in velikokrat tudi v nedeljo. Cel božji dan ostane tako njih otrok brez varstva in nadzorstva. Izpostavljen je tako mnogim nevarnostim. Sliši in vidi večkrat, kar bi ne smel. Tako se razvadi in spridi prav lahko na duši in na telesu. In kdo presteje nevarnosti, ki na otoka prežijo na javnih cestah, kakor tudi prek vode?

Slov. otroški vrt, ljubi očetje in matere, hoče vam tu pomagati. Ne da bi krajcarja zato potrosili, bodo vaši otročiči v dobrem varstvu, ko bote vi pri delu se potili za vsakdanji kruh. Otroški vrt bo pa tudi počasi otroke k redu napeljeval. Marsikako dobro zruce se že tu useje. Mlada srčca, katera bi se brez varstva in vodstva polagoma lahko spridila, so bodo počasi in z lahka k dobremu napeljevala v otroškem vrtu. Tako postanejo bolj sprejemljiva za

LISTEK.

Fran Erjavec.

Predavanje Fr. Levca dne 17. aprila t. l. v Gitalnici ljubljanski v prid Erjavčevi ustanovi

Čestita družba!

Slovensko „Pisateljsko podporno društvo“ me je pozvalo, da bi v javnem predavanju izpregovoril nekoliko besed o slovenskem pisatelji, pred kratkim umerlem profesorji Franu Erjavci in o njegovem mnogostranskem književnem delovanju. Prezvel sem sicer to nalogo, toda bojim se, da mi je ne bode možno izvršiti častno in v zadovoljnost Vašo. Kajti težko je zanesljivo opisati življenje moža, kateri je dolgo vrsto let živel med nami, katerega smo do malega vsi poznali osebno ter prijateljski občevali z njim —, katerega zunanje življenje leži kakor odprta knjiga pred nami. Najmikavnejših dogodkov iz njegovega življenja pa zaradi raznih obziriv do soudeleženi oseb, ki bivajo še zdaj med nami, ni možno javno razpravljati.

A tudi o njegovem književnem delovanju je težko kaj novega povedati; kajti ni ga popularnejšega pisatelja v Slovincih, nego je bil pokojni Erjavec. Njegova pisava je uga-

jala duhovnikom, kakor posvetnjakom; učenjak, kakor učenec, kmet in gospod prebirata njegove spise z isto naslodo; duhovita gospodična v gosposkem salonu, kakor priprosto kmetško dekliš v zadnji pogorski koči nahaja v njegovih spisih iste dobrodejne zabave. Erjavec je bil jeden tistih redkih pisateljev, ki je znal pisati za ves narod, a ne samo za posamezne dele njegove. Zategadelj je pa tudi smrt, ki nam je z neodvratno tragiko pobrala tega izbornoga moža, živo občutil ves narod kakor splošno podeželno nesrečo.

I.

Fran Erjavec je bil porojen dne 4. septembra 1834. leta v Ljubljani v hiši Bernarda Klobovsa na Poljanah pod št. 26. (zdaj 49.) nasproti Marijanišću. Sedanji posestnik Klobovsove hiše je doktor O'skar Pongratz.

Oče njegov, Mihael Erjavec, bil je dolenski kmet. Doma v Kriški vasi pri Višnji gori, zvršil je nekoliko gimnazijalnih razredov v Karlovcu, bil pozneje vojak, kjer je despet do časti narednika ali feldveblja, potem pa je služil pri zakupništvu užitninskega davka ter bil naposled paznik ali priglednik v mestni klavnici ljubljanski.*

Mati Erjavčeva je bila Ljubljanka. Roditelji njeni so imeli malo branjarijo in trafiko v zgoraj omenjeni hiši na Poljanski cesti. Elizabeta Bez-

ljaja je v a, tako je bilo njeno ime, slovela je v mladosti zaradi izredne lepote svoje. Ko je bil l. 1821. v Ljubljani zgodovinsko-imenitni vladarski kongres, prigradi se nekega dne, da je Eliza Bezljajeva prala perilo na Ljubljani ter si po zvršenem delu umivala obraz, kar pride mimo ruski car Aleksander I. s svojim adjutantom. Ko car ugleda cvetočo perico, ustavi se, potegne iz žepa rdeč avilen robec ter ga smepljuje pomoli lepi deklici, da si obrise z njim mokri obrazek.

Iz zakona Mihaela Erjavca z Elizo Bezljajevo se je porodilo četvero otrok, izmed katerih je bil naš Fran predzadni. Zakon je bil srečen: vendar se mi zdi, da je pri Erjavčevih materina beseda veljala več nego očetova. Življenje v domači hiši nam Erjavec sam opisuje tako:

„Stanovali smo zunaj mesta. Pri hiši je bil vrt, v njem so rasla jabolka, hruške, češnje in tudi jedna češnja. V gornjem konci so bile gredice, na katerih so vse leto noter do pozne jeseni cvetelo cvetice modre, rdeče, rmenne in pisane. Moj oče so imeli z njimi posebno veselje in če lo niso imeli boljšega opravka, gotovo so bili na vrtu. Mati so bili pa bolj praktični; po strani so gledali lepe rože, in če je prišla govorica na vrt, vedno so godrnjali, zakaj je ta lepi prostor brez vacega dobička na vrtu. Oče ki jim je bil hišni mir nad vse, udali so se naposled materinem željam, in neko pomlad, jaz sem začel

ne opozicije", katere namen bo; zagovarjati pravice Hrvatov zagotovljene po temeljnih zakonih in državnopravni pogodbi.

Kralj Milan, o katerem smo zadnjikrat omenjali, da je bil na Dunaji, se je preko Budimpešte zopet vrnil v Beligrad, kamor se te dni z Ruskega povrne tudi kraljica Natalija; in naš cesar je bil neki, ki je kralja pregovoril, da se ne loči od svoje žene.

Bolgarsko sobranje sešlo se je 4. dne t. m. v Trnovem. Imelo je že tri seje; v prvi je bil predsednikom voljen Tončev in podpredsednikom Stojanov, katera sta oba pristaša kneza Battemberskega. Regentstvo ima neki tri kandidate za bolgarski prestol, in danes, ko to pišemo, je že izvoljen novi knez princ Ferdinand Sachsen-Coburg-Gotha; ali pa bode prestol tudi zasedel, je drugo prašanje, ker Rusija je že kedaj izjavila, da to sobranje ni postavno voljeno, tedaj tudi nima pravice bolgarskemu narodu izbirati novega kneza.

Ker se sultan na pritisk Francoske in Rusije še vedno obotavlja z Anglijo skleneno pogodbo glede Egipta podpisati, nastal je kar nenkrat na otoku Kreta upor, katerega so prej ko ne Angleži podpirali, in menijo s tem sultana prisiliti, da ono pogodbo podpiše.

Domače in razne vesti.

Za otroški vrt v Gorici so darovali: F. P. v L. 2 gl.; Josip Orel, učitelj v Pevčini 1 gl.; monsignor Josip Marušič, častni kanonik v Gorici, 5 gl. 50 kr. (izpraševalno takso letošnjih vrtnaric tržaskih). Dne 23. julija konča slov. dekliška šola svojo šolsko leto z javno skušnjo, dne 30. julija pa otroški vrt tudi tako. Otroški vrt obiskovalo je letos 8 slov. gojenk tukajšnjega c. k. učiteljskega in 2 privatni učenci, ki ste se pripravljali za skušnjo iz vrtnarstva. Razon 1 (obolele) so se vse podvrgele konecletni skušnji. Italijanskih kandidatij za otroški vrt iz Trsta je bilo letos 10, goriških (učit. kand. in vrtnaric) 16. Za vzgojo otrok od 4. do 6. leta se tedaj vedno bolje skrbi. Tudi prav.

Premeščeni so sledeči polit. komisarij: gosp. Laščak iz Tolmina v Lošinj; g. Mačič iz Lošinja v Tolmin; g. Pichler iz Voloskega k. namestništvu v Trst. Perodna vežbenika, g. pl. Manusi iz Pazina v Volosko in graf Attems iz Sežane v Pazin.

Goriška realka končala je šolsko leto dne 7. t. m. Iz programa tega zavoda je posneti, da je vstopilo letos v realko 192 učencev, med njimi je bilo 44 Nemcev, 125 Italijanov in 29 (!) Slovencev. Med temi izdelalo je realko 8 dijakov z odliko, 137 dobilo je prvi red, 25 drugi in 6 tretji red. Nadalje mora 22 učencev ponavljati izpit iz jednega predmeta po počitnicah.

V programu najdeš na strani 61 kratek, a jedernat životopis o ranjkemu profesorju Erjavcu. Med drugim bereš tam sledečo izjavo o pokojnem: "Po narodnosti bil je (Erjavec) Slovenec in narodu svojemu iz celo duše udan, vendar bil je vsled svoje zmernosti in mirnosti pri vseh strankah jednako priljubljen; strokovajška omika in značajnost pridobile sta mu srca in spoštovanje vseh, ki so ga poznali." In proti koncu: "Erjavec bil je plemenit, rahločuten človek, izvrsten strokovnjak, pravi prijatelj mladini, izboren učitelj in vesten urednik. Da si je britka osoda njegovo delovanje prezgodaj prekrizala, ostal bode v srcih vseh, ki so ga poznali, spomin na pokojnega še dolgo živ in stalen."

Peto lekarno v Gorici za del mesta proti kolodvoru je dovolil deželni zdravstveni svet. To lekarno so že pred nekoliko leti hoteli ustanoviti za nekega žida.

Isterske deputacije pred cesarjem. Deputacije iz Podgrada, na čelu jej g. Slavoj Jenko, iz Kastva, Buzeta, Pazina in iz še nekaterih slovenskih istrskih občin poklonile so se predčeterajšnjim cesarju v Pulji ter poleg izraza zveste udanosti izrekle tudi željo, da bi se ustanovila v Pazinu hrvatska, v Trstu pa slovenska gimnazija. Cesar je je prav milostno vsprejel in obljubil po močnosti ozirati se na njih želje.

Velika veselica vseh slovenskih društev tržaskih v korist družbi sv. Cirila in Metoda v nedeljo je bila prav sijajna. Njen moralni uspeh je presegel vsako pričakovanje, dohodkov je pa 380 gl.

Velika skupščina družbe sv. Cirila in Metoda bo letos v Trstu v torek 19. julija 1887. Vspored: I. Božja služba pri sv. Antonu, novem, ob 10tih. II. Zborovanje v "Slovanski Čitalnici" (Monte verde, ulice Corso) ob 11tih. 1. Prvomestnikov nagovor. 2.

Tajuikovo poročilo. 3. Blagajnikovo poročilo. 4. Nadzorništva poročilo. 5. Volitev ene tretjine odbornikov 6. Volitev nadzorništva (5 udov). 7. Volitev razsodništva (5 udov). 8. Slučajni nasveti III. Obišče se otroški vrt pri sv. Jakupu krog 1/2 5tih popoldno.

Rodoljubi iz vseh slovenskih pokrajin pridejo 19. dne t. m. v Tat k veliki skupščini ali letnemu občnemu zboru družbe sv. Cirila in Metoda. Naj bode tudi od naše strani udeležba obilna!

Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu, prva in doslej edina na Slovenskem, vrlo dobro napreduje; ima že okoli 150 družabnic. V dan sv. Cirila in Metoda je napravila ondodnemu otroškemu zabavišču lepo veselico, pri kateri je otroke pogostila in obdarovala z obleko in drugimi rečmi.

Slavnemu občinskemu zastopu v Podgori, ki je po naznanilu „Soče“ sklenil napraviti katoliško slovenski otroški vrt in tako zabraniti nedolžni mladini propad v narodno in dušno pokvaro, izreka se priznanje! Taka naprava je bila zelo potrebna za Podgoro, bo tudi veliko pomagala, da ostane ta vas častna in našem narodu zvesta. Naj bi jo, ako bo treba, podpirali tudi drugi rodoljubi, kedar bode upeljana! Vsi za ednega! Pa tudi „Sl. jez“ treba podpirati z mnogoštevilnim pristopom, da ne opeša v brambi katoliških in narodnih pravice. Naroča mu g. dopisnik postopati proti naredbam družbe: „Pro patria“ v Podgori; prav, a treba, da ima tam ude, ki mu stvar zanesljivo pojasnijo: Torej: „Podajmo si roké!“ A. Ž.

„Corriere“ in njegovi pajdaši si vse prizadajajo, da bi Gorico popolnoma poitalijančili. Vse, kar je slovenskega zatirajo in uničujejo. Ulice in trge so že davno prekratili, mestu pa še ne morejo dobiti prikladnega laškega imena, ampak morajo ga tudi še najzagrizenejši irredentarij z našim slovenskim imenovati. Ljudstvo pa je že zdaj odbržalo stara imena ulic in trgov in celo pri magistratu bolj vedo kje je „Travnik“ nego kje je „piazza grande“. Če bi se irredentarijem glede Gorice spolnile želje, bi gotovo kmalo nastalo v Gorici še več trgov, ki bi bili zares s travo poraščeni travniki.

Grofu Hohenwartu odposlal je „Slov. jez“ tole adreso: Prezvišeni in preblagorodni gospod grof! Visokospoštovani načelnik konservativnega kluba državnih poslancev!

Vaš slavni klub si je v letošnjem zasedanju državnega zbora, kakor v prejšnjih, veliko prizadeval z resolucijami priboriti slovenskemu narodu potrebnih šol. K tem resolucijam dodal je dne 5. maja t. l. velevažno interpelacijo do visoke c. k. vlade v zadevi nove obrtne šole v Trstu.

Gledé na to postopanje, obrnjeno na prospeli vzgoje, napredka in blagostanja primorskih Slovanov ter gledé na temeljite govore državnih poslancev slavno istega kluba, ki so odkrivali naše žalostne razmere in od Irredentente pretečo nevarnosti, šteje si podpisani odbor v častno dolžnost, izraziti slavnemu klubu iskreno zahvalo, ter prepričanje, da se bo hotel za naše pravice tudi v prihodnje krepko potezati.

V nadi, da bo Vaše prevzišeno blagorodje blagovolilo to udom Svojega slavnega kluba naznaniti, podpiše se

z odločnim spoštovanjem
odbor kat. politič. narodnega društva
„Slovenski jez“ v Brdih.
Biljana, dne 1. junija 1887.

(Podpis)

Dva utopljenca, 18 letnega Ludovika Nodus, in Rožo Mrz našli so preteklo nedeljo v Soči blizu Gradišča. Hotela sta skupaj živeti — ker pa njegovi starši tega niso dovolili, sta sklenila skupaj umreti — ter sta se sama s svojimi robcami zvezala in utopila.

Posilno zavarovanje upeljati so si umislili Predareci in Korošci. S tem so zbudili misel, da bi se splošno posilno zavarovanje podržavilo ali pa podeželilo; t. j. da bi uvedli zavarovanje za celo državo skupej ali pa za vsako deželo posebej tako, da bi moral vsak posestnik plačevati zraven davka tudi zavarovalnino. Da bi bilo tako zavarovanje koristna naprava, ni dvomiti, ker pri njem bi bilo vplačevanje gotovo manjše nego pri sedanjih zavarovalnicah, pa tudi bi vsak unesrečenec dobil gotovo obilnejšo odškodnino, nego je dobi od sedanjih zasebnih zavarovalnic; da bi mu potem ne bilo treba svojih sosedov in bližnjih selanov pomoči nadlegovati ali pa drugim unesrečencem svoje dobrodelnosti in velikodušnosti skazovati. Kakor pa ima vsaka nova naprava svoje nasprotnike, naj bode še tako potrebna in dobra, tako ima že tudi podržavljenje zavarovanja svoje matorje. Vodje nekaterih sedanjih zavarovalnic so bili že šli ministerstvo prepričevati, da so mora po sedanjih liberalnih zakonih zavarovanje le zasebnim podjetnikom prepuščati. Podržavljenje ali podeželenje zavarovanja se bode gotovo upirala tista stranka, katera hoče napeljati vse donarne izvirke le v svoj žep; če bode upala to zabraniti, bode splošno posilno

zavarovanje v svojo korist zagovarjala, če ne, bode pa tudi temu nasprotovala.

Za misijon v Danimarki poslal nam je Josip Balič, učitelj v Kanalu, vsled vabila v zadnji „Sočini“ številki 1 gl. Upravištvo sprejema dotične darove ter jih odda č. g. dr. Ferusu, misijonarju, ki biva še vedno v Gorici. Dobrotnike prosimo, naj bi se požurili se svojimi doneski.

Zgubil je nekdo 60 gld. od Podpisnika v Št. Petru do Bozzinija v Gorici. Kdor jih je našel, dobi primerno ugradbo, ako jih prinese upravištvu „Soča“.

„Popotnikovega koledarja“ za leto 1887 nahaja se nokaj iztisov na prodaj pri načelništvu „Goriške podružnice sv. Cirila in Metoda“ (via Mercato, 12, 1) v Gorici po 1 gl. Učitelji, ki bi si ga radi oskrbeli, so prošeni, da bi se kmalu oglasili.

Pokojnemu Lovru Tomanu postavili so preteklo nedeljo v Kamnigoric v njegovi rojstni hiši spominsko ploščo. Ranjki Toman je bil v državnem zboru do zdaj izmed najkrajnejših zagovornikov naših pravic. Bil je tudi dober pesnik in izvrsten rodoljub; na smrtni postelji je rekel: „Povejte narodu, kako sem ga ljubil!“ To ljubezen pa mu je slovenski narod v Kamnigoric tudi sijajno povračal.

Slovenski velikošolci! Že mnogokrat poudarjalo je, da bi bilo jako koristno in velepotrebno, da se zberó vsi slovenski akademiki v občen shod, toda razno zapreke ovirale so do sedaj to krasno namero. A letos sklenili in ukrenili sta akad. društvi „Slovenija“ na Dunaji in „Triglav“ v Gradci, da se nokako oživčtvoji ta lepa ideja, ter da preotrimo za slovensko velikošolce vitalno važna vprašanja. Troba je da se mej seboj dobro seznanimo, da se razgovorimo o svojih mnenjih in nazorih, svoji nalogi in namenu, svojem uzoru in cilji; razpravljali bomo, kako se bori našo dijaštvo v učenji in živonji, kako bode njegovo zasobno in javno delovanje, kako se zvesto in iskreno bori za svojo in svojega naroda blaginjo kot Slovenec in Slovan. Zgolovina nam kaže, koliko ogromen upliv ima lahko dijaštvo za napredok in usrečitev svojega naroda, že, zvesto si svoje dolžnosti, deluje hrabro, složno in jedinstveno. Shod vršil se bode tri dni v začetku meseca septembra v srci preljubljene nam Slovenije v bell Ljubljani. Vzpored prijavi kesneje v Ljubljani upravljajoči lokalni odbor. Vse shoda tikajoče se stvarl pošiljajo naj se do 20. julija podpisanimu društvo, a pozneje tajniku lokalnega odbora g. stud. phil. Franu Gestrinu (Ljubljana, Poljanška cesta, 17). V ožigled velevažnemu namenu pozivljamo vse slovenske velikošolce abiturjente srednjih šol in akademike bratekih nam narodov, da so v obilnem številu udeležite shoda in z vsemi svojimi močmi pripomorete k sijajnemu uspehu. Slovenski akad. društvi: „Slovenija“ na dunaji. „Triglav“ v Gradci.

Postava o iztirjevanji dolgov in o eksekuciji dobi se v c. k. dvorni bukvarni Manz-a na Dunaji, I. Kohlmarkt 7, pod naslovom: „Das Gesetz vom 10. Juni 1887 betreffend die Bestimmungen des Executionsverfahrens.“

Hrpeljsko železnico od Trsta skozi Rimanjo čez severni del Istre je kupijski minister odprl 5. dne t. m., drugi dan je pa pričela vožnja.

Blagoslovi se v Ljubljani 10. dne t. m. zastavo ondišnjega delavskega društva „Slavec“. Slavnosten program je zelo obširen in se bode vršil tako javno, kakor so navadno zelo javno vrše take slavnosti. Nam, goriškim Slovincem vzbujajo take slavnosti milobne čute v srci, ker svesti smo si, da naše „Podporno društvo“ ne goji manj poštenih in koristnih načel, pa tudi ni manj udano o. k. oblastnijam niti manj zvesto presvitlomu vladarju — kot je ljubljanski „Slavec“ in druga enaka društva, katerim se blagoslovljenja zastav in najobširnejše slavnosti dovoljujejo — nam pa vlada zastran par strupenovičev ne more dovoliti blagoslovljenja zastave.

Vabilo k 77. odborovi seji „Matice Slovenske“ v četrtek 7. julija 1887. I. ob 1/2 6 uri popoldne v Matičini hiši na Kongresnem trgu št. 7. Dnevni red: 1. Potrjenje zapisnika o LXXVI. odborovi seji. 2. Naznanila predsedništva. 3. Poročilo gospodarskega odseka v denarnih in hišnih zadevah. 4. Poročilo književnega odseka. 5. Poročilo tajnikovo. 6. Posameznosti. V Ljubljani 25. junija 1887. Josip Maru, predsednik.

Slavnost zlatomašnika Einspielerja. Dne 21. avgusta t. l. bode naš marljivi, zaslužni in občespoštovani prvoboritelj in starosta koroških Slovencev, preč. gosp. prof. Andrej Einspieler, v svojem rojstnem kraju, v Svečah v Rožni dolini, daroval zlato mašo. — V ta namen sestavil se je v Celovcu slavnostni odbor, kateremu je nalog, takoj vse potrebno ukreniti, da se priredi slavljencem ogromnim zaslugam dostojna in primerna slavnost.

Učimo se rodoljubja od Čehov. Zadnje dni junija je prišlo nad 300 Čehov iz daljne Amerike obikat svojo rojstno deželo in njeno glavno mesto, zlato Prago. Šli so pa 5. dan t. m. tudi na Moravsko

